

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОГОВОРУ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ

Цивільним законодавством регулюються такі специфічні форми угод як міжнародні договори — угоди між державами щодо встановлення або припинення обов'язків та/або зміна таких обов'язків за встановленими нормами права, міжнародного права. Міжнародні договори, в тому числі й договір купівлі-продажу укладаються на різних рівнях. Так, міжнародні договори можуть укладатися на міжвідомчому, міжурядовому та міждержавному рівнях, що залежить від наявної кількості сторін договору. Таким чином міжнародні договори за загальним правилом можуть бути двохсторонніми або багатосторонніми. Що ж до сутності міжнародних договорів то вони регулюються Законом України «Про міжнародні договори України» від 29.06.2004 року (ст. 9 Закону) та є частково Національним законодавством України. Таким чином маючи пріоритет перед національним законодавством міжнародні договори є чинними. Зазначене можна назвати правилом, яке направлено на формування перспективного уніфікування норм в галузі цивільного права відповідно до міжнародних договорів на шляху до євроінтеграції України. Таким чином відбувається гармонійне поєднання норм міжнародних договорів та Національного законодавства.

Розглядаючи міжнародні договори щодо цивільних правовідносин, де держави є суб'єктами цих правовідносин, з'являється ряд питань, які стосуються порядку розгляду міжнародних договорів в рамках цивільних правовідносин. Стрімкого розвитку, на фоні розвитку суспільних відносин загалом, пабувають відносини купівлі-продажу. Міжнародний товарообмін та укладення зовнішньоекономічних угод (договорів) зумовлює гостру необхідність чіткого нормативного регулювання відносин, які виникають та адаптації законодавства України до законодавства ЄС. Розрізненість правових норм держав, а також перебування їх під впливом різних правових систем, ще більше загострює проблему.

Законом України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства ЄС» від 18.03.2004 року закріплено мету адаптації законодавства України до законодавства ЄС, яка полягає в досягненні відповідності правової системи України *acquis communautaire* з урахуванням критеріїв, що висуваються ЄС до держав, які мають намір вступити до нього. Політика України відносно руху до євроінтеграції та відносин з країнами Євро Союзу визначена у нормах Закону України від 01.07.2010 року «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». Так, у відповідності до вимог статті 11 Закону однією

з основоположних засад зовнішньої політики України є «забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в ЄС». У 2014 році після перемоги в Революції Гідності, Верховна Рада України 13.03.2014 року прийняла Постанову «Про підтвердження курсу України на інтеграцію до ЄС та першочергові заходи у цьому напрямі», що підтверджується незворотністю курсу України до євроінтеграції та набуття членства в Євросоюзі. З підписанням та ратифікацією у 2014 році Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом почали створюватися у новому форматі відносини сторін щодо політичної асоціації України та її економічної інтеграції. Черговим кроком на шляху до євроінтеграції є укладення угод про асоціацію, що дозволяє Україні стати рівноправним членом в ЄС. Виконання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС відбувається на основі затвердженого 17.09.2014 року Кабінетом Міністрів України плану заходів з її імплементації на 2014–2017 роки. Згідно зі Стратегією, Угода про асоціацію між Україною і ЄС визначає стратегічні орієнтири для проведення системних політичних і соціально-економічних реформ в Україні, широкомасштабної адаптації законодавства України до норм і правил ЄС.

У зв'язку з рухом України у Євросоюз, так би мовити у напрямку Євроінтеграції, на сьогодні відбуваються ряд реформ, зокрема економічних, політичних, демократичних, і початком таких реформ стало реформування органів виконавчої влади, створення нової поліції, органів прокуратури тощо. Таким чином результати вказаних перетворень пов'язані з реалізацією європейського вибору України. Усвідомлення цього взаємозв'язку має стати для українського суспільства потужним консолідуючим фактором, стимулом для активного і динамічного поступу обраним шляхом.

Розглядаючи міжнародні договори звернемо увагу на відсутність у нормативно-правових актах України, зокрема й в конституції України, будь-яких посилань щодо визначення статусу міжнародних договорів відносно їх використання на внутрішньодержавному рівні щодо дотримання та збереження правопорядку в країні. На сьогодні Україна зробила кроки до інтеграції у ЄС, що вимагає обов'язкове внесення відповідних положень до законодавства України з метою використання міжнародного досвіду, зокрема норм законодавства країн Євросоюзу, для ратифікації цих норм у Національне законодавство для кращого та професійнішого підтримання правопорядку в країні. Таким чином, враховуючи викладене вважаємо запропонувати доцільне внесення зміни у Конституцію України доповнивши її «Євроінтеграційною» статтею. Декларація про державний суверенітет України 1990 р. містить положення про те, що «Україна виступає рівноправним учасником міжнародного спілкування, активно сприяє зміцненню загального миру і міжнародної безпеки, безпосередньо бере участь у загальноєвропейському

процесі та європейських структурах». Зокрема, можемо запропонувати внести доповнення до преамбули або розділу I Конституції України закріпивши положення про європейський вибір народу України. Вказане може позитивно вплинути на становлення зовнішньої та внутрішньої політики Української держави незалежно від змін політичних уподобань та змін у керівній ланці держави та на екопомічно-правовий розвиток України на Європейському рівні.

Таким чином, інтеграція України в Євросоюз вимагає вдосконалення правових засад, які забезпечуватимуть реалізацію Україною своїх міжнародно-правових зобов'язань щодо співробітництва з європейськими об'єднаннями, які сприятимуть євроінтеграції України. Зазначений процес євроінтеграції та співробітництва вимагає здійснення багатьох кроків щодо ратифікації міжнародного права та приведення у відповідність до європейських стандартів в галузі права законодавства України та інших нормативно-правових актів, які регулюють становлення правопорядку в країні. Вказані кроки у бік євроінтеграції України та проведена на теперішній час робота щодо вжиття реформ у сфері правопорядку, створює суттєво новий механізм національної імплементації норм міжнародного права.

SUKHA YU. S.

National University «Odessa Law Academy»,
Candidate of legal sciences, Assistant Professor of the Civil Law Department

**«EUROINTEGRATION» IN THE LEGAL REGULATION
OF CIVIL RELATIONS: THE CONTEXT AND DIRECTIONS
OF IMPROVEMENT**

The implementation of the Association Agreement between Ukraine, on the one hand, and the European Union, the European atomic energy community and their member States (hereinafter — Association Agreement) provides for the implementation of complex interdisciplinary research aimed at ensuring regulatory, institutional framework for fulfilment of the regional political, socio-economic, legal integration processes, on the basis primarily of harmonization of relevant approaches and principles to the enforcement mechanism. Hence naturally perceived need to conduct a comprehensive analysis of the areas of cooperation envisaged by the Association Agreement. So, an overview of the most important activities and results in implementing the Association Agreement, which were planned and accomplished during the reporting year, as well as other significant development related to the European integration policy, summarized in the recurrent government report.